

هشدار

ما پایین و پایین و پایین ترمی رویم

روایت یک سردرگمی کامل در ایالات متحده آمریکا، در پی شیوع ویروس کرونا

این مطلب با عنوان «ما داریم پایین و پایین و پایین و پایین ترمی رویم» - که در ۱۰ آوریل ۲۰۲۰ در تارنمای نیویورک تایمز سوی هیئت تحریریه منتشر شده است - به از دست رفتن بهت آور مشاغل در پی شیوع ویروس کرونا اشاره دارد و بهت و تعجب حاصل از این رویداد، به اندازه‌ای است که نیویورک تایمز، هشدار صریحی به دولت فدرال برای جدی گرفتن فاجعه‌ای عمیق در اقتصاد و زندگی آمریکاییان می‌دهد و به صحبت سناتور جمهوری خواه، جوش هاوولی^۲ اشاره دارد که می‌گوید: «هیچ کس نمی‌تواند عمق را ببیند».

دولت فدرال در تلاش است تا کمک مالی خود را به کارفرمایان متزلزل و کارگرانی که در این بحران آسیب دیده‌اند، تحویل دهد. در سه هفته گذشته، تقریباً ۱۰ درصد از کارگران آمریکایی برای دریافت

مزایای بیمه بیکاری ثبت نام کرده‌اند که این موج بیکاری در تاریخ آمریکای مدرن، بی سابقه بوده است. میلیون‌ها نفر دیگر در تلاش‌اند تا درخواست بیمه بیکاری خود را به آژانس‌های دولتی بدهند و در هفته‌های پیش رو، همچنان بر این تعداد افزوده خواهد شد.

بیش از نیمی از آمریکاییان زیر ۴۵ سال بیکار شده‌اند

مقیاس آسیب اقتصادی، خیره‌کننده است؛ در یک نظرسنجی که اخیراً صورت گرفته، بیش از نیمی از آمریکایی‌های زیر سن ۴۵ سال، گفتند که شغل خود را از دست دادند یا اینکه ساعت کارشان کمتر شده است. برخی از کسب‌وکارها نیز می‌توانند با اخراج کارکنانشان، از بحران جان سالم به در برند، اما در بلندمدت، هزینه انجام چنین کاری از دست دادن کارگران باتجربه، آموزش دیده و عدم قطعیت در استخدام کارمندان جدید خواهد بود. دولت فدرال در عکس‌العمل نشان دادن به این بیماری همه‌گیر،

کُند بوده است. قبل از آنکه کنگره دست به کار شود، مقامات محلی کم‌کم دستور تعطیلی کسب‌وکارها برای چند هفته را صادر کردند. اقدام به موقع، به نوعی می‌توانست میلیون‌ها شغل را نجات دهد. هنگامی که کنگره وارد عمل شد، نتوانست بزرگی و عظمت این بحران را بفهمد. در لایحه کمکی که در پایان ماه مارس تصویب نمود، ۳۴۹ میلیارد دلار برای حمایت از کسب‌وکارهای کوچک تخصیص داده شد. علی‌رغم آن‌که کارشناسان هشدار داده بودند که دولت، باید دو یا سه برابر بیشتر از آن پول را برای محدود کردن از دست رفتن مشاغل فراهم نماید. کنگره، ۲۵۰ میلیارد دلار دیگر را نیز برای خرج و مخارج در نظر گرفته که این مقدار نیز ناکافی است.

یک سردرگمی به معنای کامل در آمریکا

مهم‌تر از همه، برنامه حمایتی بوده که بسیار ضعیف، طراحی شده است. اداره کسب‌وکارهای کوچک که بر

1. We're Going Down, Down, Down, Down, Down'
2. Josh Hawley

کارمند پرداخت نمی‌شود که این رقم، کمتر از ۶۰۰ دلار در هفته‌ای است که در ماه مارس، کنگره آن را در پاداش و مزایای بیکاری تصویب کرد.

روز جمعه، نماینده دموکرات، پارمیلا جایاپال^۴ پیشنهاد کرد که دولت، صد درصد از دستمزد هفتگی کارکنان را بپردازد که این رقم، بالغ بر ۱۰۰ هزار دلار می‌شد و بسیار سخاوتمندانه بود. این پرداخت، یک چک بیمه بیکاری است با پاداش اضافه مبنی بر این‌که در نهایت، کارگران به همان شغل‌ها بازخواهند گشت. دولت مجبور نیست که در دوران بحران، حقوق کامل به کارکنان بدهد؛ اما یافتن یک‌راه میانه معقول بین این دو طرح، کار سختی نیست. ارزش جلوگیری از بیکاری واضح و مشخص است. از دست دادن شغل، تجربه‌ای تلخ بوده و در آمریکا، اغلب به معنای از دست دادن بیمه سلامت نیز است. هنگامی که اقتصاد احیا می‌شود، کارکنان و کارفرمایان، روابط پیشین خود را از سر خواهند گرفت و سود خواهند برد. کسب و کارهای آمریکا و کارکنان، به شدت نیازمند کمک فدرال هستند؛ کمک بیشتر و بهتر.

منبع

این مطلب در ۱۰ آوریل سال ۲۰۲۰ در تارنمای نیویورک تایمز منتشر شده و در آدرس ذیل قابل دسترسی است:

<https://www.nytimes.com/2020/04/10/opinion/coronavirus-unemployment-small-business.html>

دیگر نمی‌توانیم، عمق فاجعه را ببینیم

سناتور جوش هاوولی^۱، جمهوری‌خواه ایالت میزوری^۲ پیشنهاد نسخه آمریکایی چنین کاری را داده است. در طرح او، دولت تا ۸۰ درصد از هزینه‌های حقوق را برای هر کارمند دارای حقوق متوسط می‌پردازد. در سال ۲۰۱۸، سازمان تأمین اجتماعی، حقوق متوسط را در ۳۲ هزار و ۸۲۸ دلار ثابت نگاه داشته است. طرح خوش بینانه آقای هاوولی، بزرگی و شدت این بحران را درک کرده است. او به واشنگتن پست گفته است: «مانند این است که ما داریم، پایین و پایین و پایین و پایین‌تر می‌رویم. هیچ‌کس نمی‌تواند عمق را ببیند. من شخصاً علاقه‌ای به دانستن عمق این فاجعه و نقطه انتها ندارم». از همه مهم‌تر، پول توسط بازوی بزرگ‌تر دولت، یعنی اداره درآمد‌های داخلی^۳ توزیع خواهد شد. این طرح، همچنین پاداشی برای به‌کارگماری مجدد کارگرانی که در زمان شروع بحران کنار گذاشته شدند، در نظر گرفته است. همین کمک برای کارفرمایان بزرگ‌تری که تحت تأثیر بحران قرار گرفته و آسیب دیدند نیز، وجود خواهد داشت. البته مهم‌ترین نقص طرح آقای هاوولی، این است که هنوز به قدر کافی بزرگ نیست. در این طرح، حداکثر ۵۰۰ دلار در هفته برای هر

این برنامه نظارت داشته است، در شرایط نرمال، پرتفوی وام حدود ۱۲۰ میلیارد دلار را مدیریت می‌کند. جای تعجبی ندارد که افزایش و گسترش مسئولیت‌ها، این آژانس را از پای درآورد. کنگره همچنین، اشتباه کرد که اعطای وام را به بانک‌ها سپرد. اعطای وام در زمان بحران، نیازمند کمی بی‌احتیاطی و کنار گذاشتن برخی سخت‌گیری‌ها بوده و هدف این است که پول به دست مردم برسد. به عبارت دیگر، بانک‌ها به لحاظ حقوقی ملزم هستند که احتیاط کنند. نتیجه این کار به این شکل شد که بانک‌ها به سرعت شروع به تحمیل شرایط جدید نظیر عدم پاسخگویی به مشتریان جدید نمودند، بسیاری از کسب و کارها گنج و سردرگم شده و نتوانستند پولی را که به شدت به آن نیاز داشتند، به دست آورند. البته برای کنگره دیر نشده است که رویکرد متفاوت‌تری را برای محدود ساختن و کم کردن خسارت اتخاذ نماید. آنچه مورد نیاز است، یک چک سفید امضا است که وعده فراهم نمودن پول مورد نیاز کارفرمایان را می‌دهد تا آن را به کارکنانشان بپردازند. کشورهای اروپایی از قبیل فرانسه، آلمان و انگلستان نیز در حال مبارزه با بیکاری‌های انبوه هستند. آن‌ها به شرکت‌ها پول پرداخت می‌کنند تا بتوانند، کارمندان و کارگران خود را حفظ نمایند.

1. Josh Hawley
2. Missouri
3. Internal Revenue Service